

[Rytter.]

dér bliver det undertiden nødvendigt at optage nye Forklaringer. Det ærede Medlem kan sige sig selv, at vi selvfølgelig ikke altid er glade ved at skulle optage vidtløftige Vidneforklaringer, men paa den anden Side tror jeg, at der i Landsretten kommer mere Friskhed over Forhandlingerne, og selv om der blev protokolleret saaledes, som det ærede Medlem vil have, bliver det alligevel nødvendigt paa ny at føre Vidner. Jeg tror, det ærede Medlem er saa gammel, at han, ligesom jeg, har oplevet den gamle Fremgangsmaade, hvor alt, ogsaa Vidneforklaringerne, blev protokolleret; det ærede Medlem vil huske, at naar en Sag blev appelleret, forlangte Sagførerne ikke desto mindre altid Vidnerne ført igen, fordi de mente, at de, saaledes som Sagen var kommet til at ligge, maaske ved visse Spørgsmaal eller Kontraspørgsmaal kunde faa Sagen yderligere oplyst. Altsaa dengang, da alt blev protokolleret, blev Vidnerne i stor Udstrækning ført paa ny. Dertil kommer, hvad det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var inde paa — en Betragtning, som absolut er rigtig —, at man paa det paa-gældende Tidspunkt ikke kan vide, hvad der vil faa Betydning for Sagens Udfald, og at det derfor er meget vanskeligt at protokollere. Jeg tror ikke, man vil opnaa noget, selv om man protokollerer nok saa meget, det viser Forholdene under den gamle Retsplejelov.

Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har været saa taalmodig at høre paa mit „timelange“ Foredrag. (*Justitsministeren* [Steincke]): Det skal jeg jo.) Ja, det er en Pligt for Justitsministeren, ligesom det er en Pligt for de ærede Medlemmer at høre paa Justitsministeren. Jeg maa imidlertid gøre Justitsministeren opmærksom paa, for det første, at min Tale ikke varede en Time, og for det andet, at Justitsministerens Tale kun var tre Minutter kortere, og Ministeren har dog haft Lejlighed til at tale mange, mange Gange om denne Sag, derfor kunde han ogsaa godt unde andre en lille Bemærkning. Jeg har været letsindig nok til at købe et skønlitterært Værk, der hedder „Aforismer“ eller „Stikpiller“ eller „Tegnestifter“ (*Justitsministeren* [Steincke]): Det er meget bedre!). Vedkommende Forfatter skriver dér — det er selvfølgelig noget, han er kommet til ved Selverkendelse, ved at undersøge sit eget Indre —: Husk altid paa, at det ikke er sikkert, du har Ret, fordi du har en modsat Mening af andre. (*Justitsministeren* [Steincke]): Det

er sagt meget fikserel!). Det samme siger jeg til den højtærede Justitsminister: Det er ikke sikkert, den højtærede Justitsminister har Ret, fordi han er uenig med mange andre. Den højtærede Justitsminister maa derfor finde sig i, at vi andre ogsaa fremsætter vor Mening. Den nævnte Sætning vil jeg anbefale til den højtærede Justitsministers Selverkendelse.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg havde pointeret, at der ingen Grund var til at oprette en Disciplinærret. Det er rigtigt. Ministeren hævder, at der er Grund til at oprette en saadan Ret. Jeg tog Konsekvensen deraf og sagde: Saa maa vi forhandle derom. Det er et Synspunkt, Justitsministeren formentlig maa godkende. Ministeren anførte dernæst, at det gennem de mange Forhandlinger, han havde ført, var blevet hans Anskuelse, at en Klageret er nødvendig. Jeg kan ikke tro, at Ministeren har haft saa forfærdelig mange Klager over Dommere; i alt Fald er det meget faa Klager, jeg har faaet til Erklæring fra Justitsministeriet i de mange Aar, jeg har siddet i Byretten — jeg kan i Øjeblikket ikke huske mere end een eller to Sager. Jeg kender den højtærede Justitsminister tilstrækkeligt til at vide, at han af loyale Hensyn altid vilde høre mig, hvis der kom en saadan Klage, saa jeg tror, det er meget faa. Men maaske den højtærede Justitsminister, naar vi faar Sagen i Udvalg, vil give os en Oversigt over de Klager, der har været, eller lade os se Papirerne, saa at ogsaa vi kunde skønne paa det Grundlag. Det forlanger jeg for Resten ikke, Ministerens Udtalelse er tilstrækkelig; naar han siger, at der har været saa og saa mange Klager, saa har der været saa mange.

Den højtærede Minister var ellers meget rolig — jeg paaskønner denne Ro hos den højtærede Minister, ligesom jeg beundrer min egen Ro —, undtagen da Ministeren kom ind paa at omtale Højesteretspræsidenten og med hævet Røst læste op en Artikel i „Sagførerbladet“, som Højesteretspræsidenten har skrevet i 1928. Da jeg hørte Oplæsningen, var der noget, der duperede mig, og det var Ministerens vrede Røst, men selve Indholdet var der intet mærkværdigt i, idet Højesteretspræsidenten netop ligesom den nuværende højtærede Justitsminister og ligesom to forhenværende Justitsministre altid har været imod Særdomstole — Justitsministeren er jo ogsaa imod Særdomstolen blandt Sagførerne og gaar meget kraftigt imod den. Jeg tør sige, at den højtærede Ministers